

Arrest

nr. 200 667 van 5 maart 2018
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. BLOMME
Vredelaan 66
8820 TORHOUT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Poolse nationaliteit te zijn, op 9 november 2017 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 oktober 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 januari 2018, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 februari 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BEELEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat K. BLOMME verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. SCHREURS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij diende op 1 december 2015 een aanvraag in van een verklaring van inschrijving als werkzoekende.

Zij verkreeg op 7 juli 2016 een E-kaart.

Volgens de nota met opmerkingen van de verwerende partij blijkt uit nazicht in de DOLSIS-databank dat de verzoekende partij na het verkrijgen van de E-kaart op 7 juli 2016 amper enkele dagen heeft gewerkt:

- juli 2016 (na 7 juli): 5 werkdagen;

- augustus 2016: 0 werkdagen;
- september 2016: 1 werkdag;
- oktober 2016: 0 werkdagen;
- november 2016: 0 werkdagen;
- december 2016: 2 werkdagen;
- januari 2017: 4 werkdagen;
- februari 2017: 4 werkdagen;
- maart 2017: 0 werkdagen;
- april 2017: 0 werkdagen;
- mei 2017: 0 werkdagen;
- juni 2017: 0 werkdagen;
- juli 2017: 0 werkdagen;
- augustus 2017: 0 werkdagen;
- september 2017: 0 werkdagen.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij met ingang van december 2016 een leefloon heeft ontvangen, gelijk aan een bedrag van *circa* 1.100 euro per maand (leefloon voor een persoon met gezinslast), met uitzondering op 1 januari 2017 (858,06 euro) en op 1 februari 2017 (991,32 euro).

Bij brief van 10 juli 2017 werd aan de burgemeester van de gemeente Menen gevraagd om verzoekster op de hoogte te brengen van het feit dat een onderzoek naar haar verblijfsrecht wordt uitgevoerd, waarbij verzoekster de mogelijkheid kreeg om alle nuttige stukken met betrekking tot haar persoonlijke en professionele situatie binnen de 15 dagen over te maken. Dit schrijven werd op 22 augustus 2017 aan verzoekster betekend.

De verzoekende partij bezorgde vervolgens enkele sollicitatiebewijzen (die allen dateren van na de betekening van 22 augustus 2017) en een bewijs van inschrijving als werkzoekende bij de VDAB.

Op 4 oktober 2017, met kennisgeving op 10 oktober 2017, besliste de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris tot beëindiging van het verblijfsrecht van meer dan drie maanden (bijlage 21). Dit is de bestreden beslissing, die luidt:

“BESLISSING DIE EEN EINDE STELT AAN HET RECHT OP VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN

In uitvoering van artikel 42 bis en 42 ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van
Naam: J., E.

L.,

Nationaliteit: Polen, Geboortedatum: 01.06.1983, Geboorteplaats: Niwy,

Identificatienummer in het Rijksregister: (...),

Verblijvende te: (...)

+ haar minderjarige kinderen: J. N. N., °13.08.2012 & J. M., ° 25.08.2011.

Reden van de beslissing:

Betrokkene deed een aanvraag van verklaring van inschrijving in als werkzoekende op 01.12.2015 en verkreeg de E-kaart op 07.07.2016.

Uit het administratief onderzoek blijkt dat de situatie van betrokkene echter totaal gewijzigd is. Overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of er nog steeds aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Op 12.05.2017 werd de Dienst Vreemdelingenzaken ingelicht door de POD Maatschappelijke Integratie, Armoedebestrijding, Sociale Economie en Grootstedenbeleid dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. Vandaar dat er op 10.07.2017 een uitnodigingsbrief werd verstuurd met het verzoek aan betrokkene om nieuwe bewijsstukken voor te leggen aangaande haar huidige economische situatie of bestaansmiddelen.

Betrokkene werd op 22.08.2017 in kennis gesteld van deze uitnodiging. Vervolgens legde zij als staving van haar huidige activiteiten de volgende bewijzen voor: een inschrijvingsbewijs VDAB d.d. 24.08.2017 en een paar sollicitatiebewijzen.

Uit ons administratief dossier blijkt dat betrokkene officieel tewerkgesteld was tot 20.02.2017. Overeenkomstig artikel 42bis, §2, 3° kon hij nog zes maanden, vanaf de dag dat zij onvrijwillig werkloos

is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze zes maanden reeds ruimschoots overschreven en kan betrokkene niet meer worden beschouwd als werknemer overeenkomstig artikel 40§4 of artikel 42bis, §2, 3° van de wet van 15.12.1980.

Als werkzoekende dient betrokkene, overeenkomstig art. 50 §2, 3° (KB 08.10.1981) ten eerste aan te tonen dat zij ingeschreven is bij de VDAB of gesolliciteerd heeft en ten tweede dient zij te bewijzen dat zij een reële kans maakt op tewerkstelling. Betrokkene toont aan de hand van de voorgelegde bewijsstukken wel aan dat zij aan de eerste vereiste voldoet gezien zij ingeschreven is bij de VDAB als werkzoekende maar zij maakt echter niet aannemelijk een reële kans te maken op tewerkstelling.

Het is ook niet omdat betrokkene in het verleden de kans heeft gekregen om voor een bepaalde tijd te werken dat dit wil zeggen dat zij in de nabije toekomst hoe dan ook kans maakt op een nieuwe tewerkstelling. De inschrijvingsbewijzen bij interimkantoren en de VDAB geven geen enkele enkele garantie op tewerkstelling in de nabije toekomst. De lange duur van zijn werkloosheid komt zijn tewerkstellingskansen ook niet ten goede.

Nergens in het dossier is enige informatie terug te vinden betreffende een succesvol afgeronde sollicitatieprocedure of een concreet voorstel van een werkgever of andere bewijzen waaruit haar reële kans op tewerkstelling in de nabije toekomst zou kunnen blijken.

Bij gebrek aan concrete bewijzen, moet er dan ook besloten worden dat betrokkene niet afdoende heeft aangetoond een reële kans te maken op tewerkstelling in de nabije toekomst. Betrokkene toont bijgevolg niet aan nog te voldoen aan de voorwaarden van art. 40 §4, 1° lid om het verblijfsrecht te kunnen behouden.

Uit het administratief dossier blijkt dat betrokkene beroep moet doen op financiële steun om in het levensonderhoud te voorzien. Betrokkene dient dus heden beschouwd te worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, zonder economische activiteiten in België. Deze bestaansmiddelen worden echter ter beschikking gesteld door de Belgische overheid, wat uiteraard niet in overeenstemming is met de voorwaarden zoals opgenomen in artikel 40, §4, eerste lid, 2°(wet 15.12.1980)

Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Het verblijfsrecht van haar kinderen J. N. N. en J. M. dient eveneens beëindigd te worden. Zij verkregen immers het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met zijn hun moeder. Het verblijfsrecht van de kinderen dient beëindigd te worden overeenkomstig art. 42ter §1, 1° van de wet van 15.12.1980. Voor zover er humanitaire bezwaren zouden zijn overeenkomstig art. 42ter, §1, 3°lid van diezelfde wet dient opgemerkt te worden dat de kinderen de Nederlandse nationaliteit hebben en dus als EU-burgers in staat moeten zijn zich in elke lidstaat naar keuze te vestigen, te integreren, medische verzorging te genieten, een gezinsleven op te bouwen en op te groeien toch voor zover de moeder van de kinderen in de desbetreffende lidstaat aan de verblijfsvoorwaarden voldoet of eventueel zou kiezen voor terugkeer in de eigen lidstaat."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. De verzoekende partij voert twee middelen aan die omwille van hun samenhang gezamenlijk zullen besproken worden. Deze luiden als volgt:

"EERSTE MIDDEL: SCHENDING ART. 40 TER VREEMDELINGENWET

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT.

SCHENDING ART. 8 EVRM

De bestreden beslissing ontbeert elke draagkrachtige motivering.

In casu wordt geargumenteed op basis van artikelen 40 en 42bis van de Wet van 15.12.1980.

In voormeld artikel staat gestipuleerd dat de betrokkene dient aan te tonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. In het verleden werd steeds aangenomen dat verzoekster aan deze voorwaarde voldeed.

Verzoekster was tewerkgesteld tot op datum van 20.02.2017, waarna zij haar tewerkstelling is verloren en ander werk heeft gezocht, doch omdat er meer dan zes maand verstreken was sedert deze tewerkstelling, werd zij niet langer beschouwd als werkneemster overeenkomstig art. 40 § 4 of artikel 42 bis VW.

Om deze reden werd een einde gesteld aan het verblijfsrecht van verzoekster.

Nochtans dient aangenomen dat verzoekster steeds aan de voorwaarden voldaan heeft, en er geen einde kon en mocht gesteld worden aan haar verblijfsrecht dit gezien de hiernavolgende uiteenzetting.

Verzoekster was in de kwetsieuze periode zwanger van een kind, en heeft dit ongeborn kind jammer genoeg verloren ingevolge een vroegtijdige geboorte, weze een miskraam.

Hierdoor is het dat zij een zekere periode zowel lichamelijk als geestelijk diende te recupereren, en dit neemt al vlug enkele maanden in beslag.

Verzoekster is van in de zomer van 2017 opnieuw werk gaan zoeken, en zij legt dienaangaande een kopie van haar CV voor evenals een hele resem van sollicitaties zo ondermeer bij volgende bedrijven:

- (...) in Menen
- (...) in Gent
- (...) in Menen
- (...) in Menen
- (...) in Menen
- (...) in Menen
- (...) in Menen
- (...) in Menen
- (...) in Menen
- (...) in Menen
- (...) in Menen
- Enz.

Sedert begin november 2017 heeft zij ook effectief werk gevonden, en op datum van de redactie van het verzoekschrift is zij ook opnieuw tewerkgesteld.

Belangrijk hierbij is eveneens het feit dat verzoekster in de periode voordien ook altijd is tewerkgesteld geweest, eerst in Polen maar vanaf 2013 in België.

In de periode januari 2013 tot en met december 2015 was als schoonmaakster bij een bedrijf in Mechelen, vervolgens in de groentenpluk en tenslotte als schoonmaakster bij AS C. tot haar stopzetting in februari 2017.

Deze historiek van opeenvolgende jarenlange tewerkstelling enerzijds als de nieuwe effectieve tewerkstelling vanaf november 2017 toont duidelijk aan dat verzoekster altijd heeft voldaan aan de voorwaarde van werkbereidheid en het zoeken van werk en dit met een reële kans op tewerkstelling.

Dat alleszins dient vastgesteld dat verzoekster in het verleden verschillende malen een verlenging van haar verblijfsrecht bekwam en er telkens voldaan was aan de voorwaarde van tewerkstelling.

Deze tewerkstellingshistoriek is van belang bij het beoordelen of er al dan niet sprake is van een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van België, waarbij de situatie van verzoekster die sedert jaren tewerkgesteld was en wegens de gemelde redenen enkele maanden niet kon werken, uiteraard volledig anders is dan deze van iemand die geen voorafgaande tewerkstellingen of slechts zeer beperkte tewerkstelling heeft gekend in België.

Het in de geschetste omstandigheden beschikker te zijn van voldoende bestaansmiddelen zonder economische activiteiten kan geenszins aanleiding geven tot een definitieve beëindiging van het verblijfsrecht van verzoekster gezien de aan de basis liggende oorzaak (miskraam) enerzijds en het zeer tijdelijk karakter van deze toestand (enkele maanden) evenals de actieve zoektocht naar een nieuwe tewerkstelling die ondertussen geresulteerd is in een effectieve tewerkstelling.

Meteen is ook aangetoond dat het vermoeden dat in de bestreden beslissing werd geuit inzake het niet hebben van een reële kans op een tewerkstelling in de nabije toekomst totaal ten onrechte werd geponeerd in deze.

Dat zodoende dient vastgesteld dat de hoofdreden waarop de beëindiging van het verblijfsrecht werd gebaseerd ondertussen achterhaald is en tegengesproken wordt door de gebeurtenissen achteraf.

Dat bijgevolg wel degelijk voldaan is aan de voorwaarden van art. 40 § 4 VW en ten onrechte het tegendeel werd beweerd in de hier bestreden beslissing.

Dat de argumentatie van de bestreden beslissing zich beperkt tot een verwijzing naar een vermoeden alsof er geen kans zou zijn op een effectieve tewerkstelling en voor het overige er geen enkel onderzoek is verricht geworden, noch inzake de actuele inkomsten noch inzake de behoeften, noch enige analyse daarvan.

Dat nochtans artikel 42 § 1 voorziet dat een behoeftenanalyse dient te gebeuren.

Dat ten onrechte in de bestreden beslissing geen enkele motivering te vinden is betreffende deze behoeftenanalyse en bij uitbreiding de heel concrete tijdelijke situatie waarin verzoekster verkeerde, hetgeen aanleiding dient te geven tot de vaststelling dat de bestreden beslissing gebaseerd is op een onvoldoende concrete beoordeling rekening houdend met alle elementen van het dossier.

Dat de beslissing tot weigering verblijf op basis van deze verkeerde minstens gebrekkige motivering dient vernietigd te worden.

Dat uit een concreet onderzoek van de situatie immers duidelijk zou gebleken zijn dat de reden van de tijdelijke inactiviteit gelegen is in een medische overmachtssituatie en dergelijke tijdelijke medische overmachtssituatie geen voldoende reden kan zijn dat verzoekster evenals haar kinderen hun verblijfsrecht zouden verliezen.

Dat algemeen wordt aangenomen in de Belgische wetgeving en bij uitbreiding Europese wetgeving dat een zwangerschap geen aanleiding mag geven tot ontslag in de arbeidsrechtelijke sfeer, en er eveneens dient aangenomen te worden dat de zwangerschap van verzoekster geen aanleiding kan en mag geven tot een verlies van verblijfsrecht.

Dat de motivering in de bestreden beslissing echter in gene mate concreet wordt uitgewerkt, doch enkel zeer algemeen wordt geformuleerd en eigenlijk zich beperkt tot de verkeerde premisse alsof er geen reële kans op tewerkstelling aan de orde zou zijn.

Dat er enerzijds de situatie is waarbij verzoekster zwanger was, en alsdan niet kon tewerkgesteld worden, en dit geen aanleiding kan geven tot een verlies van verblijfsrecht, aangezien dit anders als discriminatoir dient aangenomen te worden.

Dat er anderzijds de situatie is waarbij verzoekster na haar miskraam korte tijd diende te recupereren, en zeer snel opnieuw de draad heeft kunnen opnemen en uiteindelijk ook een nieuwe tewerkstelling heeft gevonden.

Dat er minstens op basis van de beginselen van behoorlijk bestuur mocht verwacht worden dat de overheid haar eigen wetgeving inzake niet-discriminatie ingeval van zwangerschap zou naleven, quod non in casu.

Dat in gene mate correct en concreet wordt gemotiveerd omtrent de situatie van de verzoekende partij en minstens impliciet wordt uitgegaan van algemene argumentatie waarbij wordt geoordeeld alsof de zwangerschap van verzoekster niet van belang zou zijn bij de beoordeling van haar dossier.

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

Er mag van verwerende partij uiteraard verwacht worden dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt.

Er kan en mag van verwerende partij bovendien verwacht worden dat zij een duidelijk onderscheiden administratieve beslissing niet zomaar baseert op speculaties en vermoedens allerhande, dewelke niet stroken met de werkelijkheid, doch zeer duidelijk niet enkel de argumentatie dient aan te geven waarom zij deze administratieve beslissing heeft genomen, doch tevens deze dermate dient te concretiseren dat duidelijk is waarom haar zwangerschap niet in rekening wordt gebracht bij de beoordeling en geen reden kan zijn voor een andersluidende beslissing, mede gelet op de uitermate verstreckende gevolgen van de bestreden beslissing niet enkel voor verzoekende partij die thans legaal verblijf geweigerd wordt maar tevens voor haar kinderen die nog minderjarig zijn en tevens elk houvast in hun leven met onmiddellijke ingang dreigen te verliezen.

In casu dient er verder vastgesteld dat de kinderen van verzoekende partij de Nederlandse nationaliteit hebben

Deze informatie is van het allergrootste belang aangezien uiteraard niet kan verlangd worden dat verzoekster naar Polen zou terugkeren en de beide minderjarige kinderen zich (alleen ?) in een ander Europees land zouden vestigen, zoals dit klaarblijkelijk al te gemakkelijk wordt vooropgesteld in de bestreden beslissing.

Door dergelijke motivering wordt door de hier bestreden beslissing manifest afbreuk gedaan aan de rechten van de beide kinderen N. en M. J., die samen met verzoekster immers zomaar het recht op verblijf worden geweigerd in België, met de melding dat zij zich kunnen vestigen in elke lidstaat naar keuze, doch anderzijds met weigering om zich in België te vestigen.

Dat er geenszins enige redelijke verantwoording wordt naar voorgebracht waarom het vrije keuzerecht van deze kinderen zich zou beperken tot alle Europese landen met uitzondering van België, doch integendeel dient aangenomen dat België aan dezelfde Europese regelgeving gebonden is als de andere lidstaten, en dus dient aangenomen dat beide kinderen zich ook in België, hun land van hun vrije keuze kunnen vestigen.

TWEEDE MIDDEL SCHENDING ART. 3 EN 5 EVRM.

SCHENDING MATERIËLE MOTIVERINGSPLICHT

SCHENDING ZORGVULDIGHEIDSBEGINSEL

SCHENDING BEGINSELEN BEHOORLIJK BESTUUR

De materiële motiveringsplicht vereist dat de beslissing gesteund is op voldoende draagkrachtige motieven (P.M., “Le controle par le conseil d’Etat de la motivation des actes réglementaires”, noot onder R.v.St., 1 februari 1989, nr. 31.882, J.L.M.B., 1989, 55-560). In casu is dit niet het geval.

De motivering moet adequaat zijn en in evenredigheid met het belang van de beslissing. Zie ook J. VANDE LANOTTE en E. CERECHE, De motiveringsplicht van bestuurshandelingen, Brugge, Die Keure, 1992, 11-12.

Er blijkt ten genoegen van recht dit niet gebeurd is in casu.

Verzoekende partij heeft ter ondersteuning van de aanvraag destijds tal van stukken voorgelegd die bewijzen dat zijzelf voldoet aan alle voorwaarden en er is haar niet gecommuniceerd dat er nog andere stukken dienden voorgelegd te worden en dus bijkomende bewijzen.

In deze omstandigheden is het duidelijk dat verwerende partij niet zomaar zich kan beroepen op een beweerd gebrek aan bewijs van voldoende inkomsten of nog een vermoeden van geen reële kans op tewerkstelling in de nabije toekomst, om zomaar een einde te stellen aan het verblijfsrecht van verzoekster, temeer de eenzijdige aannames in de hier bestreden beslissing totaal tegenstrijdig zijn met de werkelijkheid.

Er is sprake van manifeste schending van de motiveringsplicht, art. 3 en 5 EVRM, het zorgvuldigheidsbeginsel, en de beginselen van behoorlijk bestuur door het feit dat enkel wordt verwezen naar een toestand die zich nooit heeft voorgedaan.

Door op dergelijke wijze een einde te gaan stellen aan het verblijfsrecht niet enkel van verzoekster maar ook van de kinderen, worden de beginselen van behoorlijk bestuur ten zeerste geschaad.

Deze schending van de beginselen der behoorlijk bestuur geldt des te meer aangezien sprake is van twee minderjarige kinderen die de Nederlandse nationaliteit hebben, wen waarvan erkend wordt dat zij een vrij keuzerecht hebben om zich in elke Europese Lidstaat te vestigen.(...)”

2.2. De verzoekende partij bekritiseert de bestreden beslissing inhoudelijk en voert de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) is niet bevoegd om zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De regelmatigheid van een administratieve beslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze te nemen (RvS 23 september 2002, nr. 110.548 en vaste rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen). De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden door bij zijn wettigheidstoetsing rekening te houden met gegevens die dateren van na de bestreden beslissing (RvS 18 juni 2009, nr. 194.395). Aldus kan er *in casu* geen rekening gehouden worden met stuk 3, toegevoegd aan het verzoekschrift, zijnde een blad waarop verschillende firma's vermeld zijn met datums toegevoegd die dateren van na het nemen van de bestreden beslissing, wellicht bedoeld ten duiden van het bewijzen van sollicitaties.

Stuk 2 bevat een vorm van een curriculum vitae, dateert van 24 augustus 2017 en werd niet overgemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing, alhoewel verscheidene sollicitaties verwijzen naar een bijlage die een "cv" zou zijn.

Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de overheid de verplichting op haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 14 februari 2006, nr. 154.954; RvS 2 februari 2007, nr. 167.411). Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de administratie bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het betreffende dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.3. In het licht van het onderzoek van de materiële motiveringsplicht voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), dat ten tijde van het nemen van de bestreden beslissing luidde:

“§ 1.

De familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, van een Belg die zijn recht op vrij verkeer heeft uitgeoefend overeenkomstig het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie, zijn onderworpen aan dezelfde bepalingen als de familieleden van een burger van de Unie.

§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 4°, mits het de vader en moeder van een minderjarige Belg betreft die hun identiteit bewijzen door middel van een geldig identiteitsdocument en zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.

Deze voorwaarde is niet van toepassing indien alleen zijn minderjarige familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 3°, de Belg vergezellen of zich bij hem voegen.

2° beschikt over voldoende huisvesting die hem in staat stelt zijn familielid of familieleden die hem vergezellen of zich bij hem voegen te herbergen en die voldoet aan de voorwaarden opgelegd aan een onroerend goed dat als hoofdverblijfplaats wordt verhuurd zoals bepaald in artikel 2 van Boek III, Titel VIII, Hoofdstuk II, Afdeling 2, van het Burgerlijk Wetboek. De Koning bepaalt, bij een besluit vastgesteld na overleg in de Ministerraad, de wijze waarop de Belg bewijst dat het onroerend goed aan de opgelegde voorwaarden voldoet.

3° beschikt over een ziektekostenverzekering die de risico's in België voor hem en zijn familieleden dekt. Als een attest van geen huwelijksbeletsel is afgegeven, wordt er naar aanleiding van het onderzoek van een aanvraag tot gezinshereniging gebaseerd op het voltrokken huwelijk, waarvoor het attest is afgegeven, geen nieuw onderzoek uitgevoerd, tenzij er nieuwe gegevens zijn.

Wat de personen betreft bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° en 2°, moeten de echtgenoten of de partners beiden ouder zijn dan eenentwintig jaar. Deze minimumleeftijd wordt echter teruggebracht tot achttien jaar indien de echtelijke band of het geregistreerd partnerschap dat als gelijkwaardig wordt beschouwd met het huwelijk reeds vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging bestond of indien ze, in het geval van een wettelijk geregistreerd partnerschap, bewijzen dat ze vóór de indiening van het verzoek tot gezinshereniging minstens één jaar hebben samengewoond.

Onverminderd de artikelen 42ter en 42quater, kan aan het verblijf van een familielid van een Belg ook een einde worden gemaakt wanneer de voorwaarden van het tweede lid niet meer zijn vervuld."

De verzoekende partij verwijst in de middelen naar artikel 40, §4, van de vreemdelingenwet, dat luidt:

"§ 4

Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt;

3° hetzij is ingeschreven aan een georganiseerde, erkende of gesubsidieerde onderwijsinstelling om er als hoofdbezigheid een studie, daaronder begrepen een beroepsopleiding, te volgen en indien hij beschikt over een verzekering die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt, en hij door middel van een verklaring of van een gelijkwaardig middel van zijn keuze de zekerheid verschaft dat hij over voldoende middelen van bestaan beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandsstelsel van het Rijk.

De in het eerste lid, 2° en 3°, bedoelde bestaansmiddelen moeten minstens gelijk zijn aan het inkomstenniveau onder hetwelk sociale bijstand kan worden verleend. In het kader van de evaluatie van de bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met de persoonlijke situatie van de burger van de Unie, waarbij ondermeer rekening gehouden wordt met de aard en de regelmaat van diens inkomsten en met het aantal familieleden die te zijnen laste zijn.

De Koning bepaalt de gevallen waarbij de burger van de Unie geacht wordt de voorwaarde van voldoende bestaansmiddelen, bedoeld in het eerste lid, 2°, te vervullen."

Uit de middelen blijkt dat de verzoekende partij ook de schending aanvoert van artikel 42bis van de vreemdelingenwet, dat luidt:

“§ 1

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2

Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

2.4. Uit de gehele lezing van de bestreden beslissing blijkt dat het verblijfsrecht van de verzoekende partij, en bijgevolg van haar kinderen, wordt beëindigd in toepassing van artikel 42bis van de vreemdelingenwet. De reden is dat de verzoekende partij niet langer meer tewerkgesteld was sedert 20 februari 2017, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, meer dan zes maanden niet als werknemer kon beschouwd worden. Zij maakte niet aannemelijk een reële kans op tewerkstelling te hebben in de nabije toekomst aan de hand van de voorgelegde stukken. Tevens blijkt dat zij dient beroep te doen op financiële steun om in haar onderhoud te voorzien. De verzoekende partij vormt een onredelijke belasting voor het Rijk.

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier en bevatten een correcte beoordeling.

De verwerende partij wijst er in haar nota met opmerkingen op dat:

“Uit nazicht in de DOLSIS-databank bleek dat verzoekster na het verkrijgen van de E-kaart op 07.07.2016 amper enkele dagen heeft gewerkt:

- juli 2016 (na 07.07):: 5 werkdagen*
- augustus 2016: 0 werkdagen*
- september 2016: 1 werkdag*
- oktober 2016: 0 werkdagen*
- november 2016: 0 werkdagen*
- december 2016: 2 werkdagen*
- januari 2017: 4 werkdagen*
- februari 2017: 4 werkdagen*
- maart 2017: 0 werkdagen*
- april 2017: 0 werkdagen*
- mei 2017: 0 werkdagen*
- juni 2017: 0 werkdagen*

- juli 2017: 0 werkdagen
- augustus 2017: 0 werkdagen
- september 2017: 0 werkdagen”

De Raad kan enkel vaststellen dat uit het administratief dossier, zoals het hem wordt voorgelegd, een beperkt Dolsis-onderzoek blijkt voor de periode vanaf oktober 2015 gaande tot 20 februari 2017. Evenwel blijkt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij maandelijks een leefloon ontving vanaf 1 december 2016 (voor de maand december 2016) tot en met september 2017 (eigen onderlijning), zodat het kennelijk redelijk is aan te nemen dat de verzoekende partij niet tewerkgesteld was in deze periode of *quasi* niet, gelet op de iets lagere uitkeringen van het leefloon voor de maanden januari 2017 en februari 2017 (zie ook onder punt 1.). Ter terechtzitting hierop gewezen maakt de advocaat van de verzoekende partij evenmin enige opmerking. De overige uitgekeerde leeflonen overtreffen 1150 euro zodat uit dit gegeven blijkt, en de verzoekende partij weerlegt dit evenmin, dat de verzoekende partij niet tewerkgesteld was in deze periode en evenmin een beschikker van voldoende bestaansmiddelen was. De voorwaarden gesteld in artikel 40, §4, van de vreemdelingenwet zijn niet voorhanden.

Waar de verzoekende partij thans voor het eerst voorhoudt dat zij in de “*kwestieuze*” periode (zonder deze te preciseren) zwanger was met moeilijkheden en een miskraam kende, kan de Raad enkel vaststellen dat dit niet werd kenbaar gemaakt voor het nemen van de bestreden beslissing en de verzoekende partij haar bewering evenmin aantoonst. Nochtans werd zij door de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris uitgenodigd om in toepassing van de artikelen 42*bis*, 42*ter*, 42*quater* of 42*septies* van de vreemdelingenwet alle humanitaire redenen te kennen te geven of de elementen kenbaar te maken die een invloed kunnen hebben om verder te kunnen genieten van haar verblijfsrecht. De verzoekende partij kan niet anders voorhouden, gelet op de kennisgeving op 22 augustus 2017 van de brief van 10 juli 2017 gericht aan de burgemeester, bevattende de uitnodiging hiertoe.

2.5. De verzoekende partij betwist het motief dat zij niet aannemelijk maakte dat zij een reële kans op tewerkstelling had. Zij verwijst naar haar cv en een resem sollicitaties in Menen die zij opsomt in het verzoekschrift.

De Raad kan enkel rekening houden met de gegevens kenbaar gemaakt aan de verwerende partij voor het nemen van de bestreden beslissing en dient de redenering in de bestreden beslissing *in casu* te volgen. Uit het administratief dossier blijkt slechts een tewerkstelling tot februari 2017, een inschrijving bij de VDAB en inschrijvingsbewijzen bij interimkantoren en slechts enkele sollicitaties, waarbij *in casu*, rekening houdend met het beroepsverleden, kennelijk redelijk dient vastgesteld te worden dat deze elementen geen kans op een reële tewerkstelling aannemelijk maken. De bestreden beslissing merkt correct op dat de lange duur van de werkloosheid de kansen van de verzoekende partij evenmin groter maken.

Uit het Dolsis-onderzoek zoals het de Raad voorligt blijkt dat de verzoekende partij niet tewerkgesteld was in de maanden januari en februari 2016, slechts zes dagen in maart 2016, 16 dagen in april 2016, vijf dagen in mei 2016, acht dagen in juni 2016, acht dagen in juli 2016, niet in augustus 2016, één dag in september 2016, niet in oktober of november 2016, twee dagen in december 2016, vier dagen in januari 2017 en vier dagen in februari 2017. De verzoekende partij toont niet aan dat zij nog werkte na 20 februari 2017.

De bestreden beslissing kon derhalve op kennelijk redelijke wijze vaststellen dat het beroepsverleden van de verzoekende partij haar tewerkstellingskansen niet ten goede komen en dat nergens in het dossier enige informatie terug te vinden was betreffende een concreet voorstel van een werkgever of een succesvolle sollicitatie. Rekening houdend met de lange duur van de periodes waar de verzoekende partij niet werkte of slechts partieel, de enkele sollicitatiebewijzen die werden voorgelegd bij de firma Kruidvat, Bel&Bo en avanco samen met inschrijvingen bij interimkantoren en de VDAB en het ontvangen van leefloon voor de periodes december 2016 tot en met september 2017, is het evenmin kennelijk onredelijk te stellen dat de verzoekende partij niet afdoende aantoonde een reële kans op tewerkstelling te hebben en te besluiten dat zij een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt. Het besluit dat niet werd aangetoond dat de verzoekende partij voldoet aan het bepaalde in artikel 40, §4, van de vreemdelingenwet is correct.

De loutere ontkenning, overigens niet aangetoond, hiervan in het verzoekschrift kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. De voorgehouden “*jarenlange*” tewerkstelling is partieel en

het (relatief) recent verleden, te weten vanaf 2016 toont slechts fragmentaire of geen tewerkstelling aan. Het recent verleden voor het nemen van de bestreden beslissing toont geen tewerkstelling aan. Een reële kans op tewerkstelling is voor het nemen van de bestreden beslissing niet aangetoond. Enige overmacht in hare hoofde, en zwangerschap, wordt evenmin aangetoond.

Terecht stelt de bestreden beslissing dat de verzoekende partij evenmin kan beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen, gelet op de vele maanden dat zij een leefloon ontving.

De verzoekende partij houdt tevergeefs voor dat haar werkhistoriek van die aard is dat er geen sprake is van een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel. Zoals eerder gesteld, tonen de gedane uitkeringen, samen gelezen met het beperkt aantal dagen dat de verzoekende partij heeft gewerkt in het verleden gaande vanaf de bestreden beslissing tot begin 2016, het tegendeel aan, temeer ook geen financiële gegevens zijn bijgebracht die kunnen wijzen op enig vermogen in hoofde van verzoekende partij.

Integendeel met wat de verzoekende partij stelt, is aan de voorwaarden vooropgesteld in artikel 40, §4, van de vreemdelingenwet niet voldaan.

2.6. De verzoekende partij verwijt de bestreden beslissing geen behoeftanalyse te hebben verricht en hierover niet te motiveren, terwijl artikel 42, § 1, van de vreemdelingenwet dit vereist.

Vooreerst wordt er opgemerkt dat artikel 42, §1, van de vreemdelingenwet *in casu* niet dienstig kan worden aangevoerd nu dit kadert in gedane gezinsaanvragen terwijl *in casu* de bestreden beslissing een toegekend verblijf beëindigt. Zoals op juiste wijze is vermeld in de bestreden beslissing, dient artikel 42bis, §1, van de vreemdelingenwet in acht te worden genomen, dat luidt:

“§ 1

Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.”

Overigens heeft de bestreden beslissing gemotiveerd dat de verzoekende partij niet als beschikker van voldoende bestaansmiddelen kan worden beschouwd, gelet op de uitgekeerde leeflonen. Het meest recente inkomen dat gekend is van de verzoekende partij betreft leeflonen en zelfs bij een aanvraag dient geen behoeftanalyse te worden verricht indien er enkel leeflonen als bestaansmiddelen worden voorgelegd, *quod non*.

Waar de verzoekende partij beweert dat geen rekening is gehouden met haar medische overmachtssituatie en haar zwangerschap met miskraam, kan zij de verwerende partij niet verwijten met dit al dan niet bestaand, in elk geval niet aangetoond, gegeven geen rekening te houden. Zij maakte dit niet kenbaar voor de bestreden beslissing. Evenmin kan zij verwijten dat de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris onzorgvuldig was, gelet op de kennisgeving van de uitnodiging van de brief van 10 juli 2017. In deze brief wordt de verzoekende partij verzocht alle nuttige elementen, inclusief humanitaire elementen, kenbaar te maken voor het nemen van de bestreden beslissing.

Verder maakt de verzoekende partij niet aannemelijk in welke mate de Nederlandse nationaliteit van haar kinderen van invloed kunnen zijn op de bestreden beslissing. De bestreden beslissing houdt rekening met deze nationaliteit.

De verzoekende partij gaat voorbij aan volgend motief in de bestreden beslissing:

“Aangezien betrokkene niet langer voldoet aan de eerder vermelde verblijfsvoorwaarden en een onredelijke beslasting vormt voor het sociale bijstandstelsel, wordt een einde gesteld aan het verblijfsrecht overeenkomstig artikel 42bis, §1 van de wet van 15.12.1980.

Het verblijfsrecht van haar kinderen J. N. N. en J. M. dient eveneens beëindigd te worden. Zij verkregen immers het verblijfsrecht op basis van gezinshereniging met zijn hun moeder. Het verblijfsrecht van de kinderen dient beëindigd te worden overeenkomstig art. 42ter §1, 1° van de wet van 15.12.1980. Voor zover er humanitaire bezwaren zouden zijn overeenkomstig art. 42ter, §1, 3°lid van diezelfde wet dient opgemerkt te worden dat de kinderen de Nederlandse nationaliteit hebben en dus als EU-burgers in staat moeten zijn zich in elke lidstaat naar keuze te vestigen, te integreren, medische verzorging te genieten, een gezinsleven op te bouwen en op te groeien toch voor zover de moeder van de kinderen in de desbetreffende lidstaat aan de verblijfsvoorwaarden voldoet of eventueel zou kiezen voor terugkeer in de eigen lidstaat.”

De bestreden beslissing gaat niet gepaard met een bevel om het grondgebied te verlaten en het gegeven dat de kinderen de Nederlandse nationaliteit hebben, brengt niet met zich mee dat zij hun moeder, met wie zij een gezin vormen, niet kunnen volgen bij een terugkeer naar Polen. De bestreden beslissing brengt geen scheiding tussen hen tweeën wat de verzoekende partij schijnt te suggereren.

Evenmin belet de bestreden beslissing het indienen van een gezinsaanvraag in Nederland.

Tevergeefs, gelet op de brief van 10 juli 2017 met uitnodiging om bijkomende stukken over te maken, stelt de verzoekende partij dat aan haar niet werd gecommuniceerd om nog andere stukken voor te leggen en nuttige humanitaire redenen kenbaar te maken. De verzoekende partij herhaalt haar eerdere grieven in een tweede middel.

2.7. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verzoekende partij niet aannemelijk maakt dat de bestreden beslissing is genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt. De motieven vinden steun in het administratief dossier. Deze vaststelling volstaat om de bestreden beslissing te schragen. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Voorts wordt de schending van de artikelen 40ter, 42bis en 42, §1, van de vreemdelingenwet niet aangetoond.

2.8. In de mate dat de verzoekende partij de schending van de *“beginselen van behoorlijk bestuur en van de artikelen 3, 5 en 8 van het EVRM”* aanvoert, volstaat de vaststelling dat uit haar grieven niet kan afgeleid worden op welke wijze zij deze bepalingen geschonden acht enerzijds en anderzijds een schending van beginselen van bestuur te vaag en algemeen is om als voldoende aanduiding van het geschonden beginsel te achterhalen.

Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen. Onder *“middel”* in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: *“de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden”* (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590). Wat de aangehaalde bepalingen betreft van het EVRM, ontbreekt deze wijze.

Een middel dat gesteund is op de schending van een algemeen beginsel van behoorlijk bestuur, waaromtrent geen nadere aanduidingen worden verschaft, is onontvankelijk (RvS 16 februari 1999, nr. 78.751).

Deze onderdelen zijn onontvankelijk.

2.9. Voor het overige wordt samen met de verwerende partij besloten dat de middelen ongegrond zijn.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor

Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf maart tweeduizend achttien door:

mevr. M. BEELEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

M. BEELEN